

สรุปผลการวิจัย อภิปราย และข้อเสนอแนะ

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

การวิจัยเรื่อง "ปัญหาการวัดและประเมินผลการสอนการ เรียนวิชาภาษาไทยในระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย" มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาปัญหาต่าง ๆ เกี่ยวกับการวัดและประเมินผลการสอนการ เรียนวิชาภาษาไทยในระดับมัธยมศึกษาตอนปลายที่ครูภาษาไทยกำลังประสบอยู่ เพื่อเปรียบเทียบความคิดเห็นของนักเรียนและครูภาษาไทยเกี่ยวกับการ วัดและประเมินผลการสอน การเรียนวิชาภาษาไทยในระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย และ เพื่อศึกษาความต้องการของครูภาษาไทย ในด้านความช่วยเหลือในการวัดและประเมินผลการสอนการ เรียนจากหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง

วิธีดำเนินการวิจัย

ผู้วิจัยได้ใช้แบบสอบถามเป็นเครื่องมือในการวิจัย ส่งไปยังนักเรียนและครูภาษาไทย ระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย ของโรงเรียนต่าง ๆ ที่เป็นตัวอย่างในการวิจัย

แบบสอบถามที่ถามนักเรียนได้รับคืนร้อยละ ๘๓.๗๕

แบบสอบถามที่ถามครูภาษาไทยได้รับคืนร้อยละ ๘๘.๐๓

ในการวิเคราะห์ข้อมูล ผู้วิจัยได้แจกแจงความถี่หาการร้อยละ ค่าเฉลี่ยของคำตอบ คำส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และเปรียบเทียบค่าชี้ แล้วนำเสนอข้อมูลในรูปแบบความถี่ตาราง

สรุปผลการวิจัย

๑. สถานการณ์ของผู้ตอบแบบสอบถาม

ครูภาษาไทยที่ตอบแบบสอบถามส่วนมากมีประสบการณ์ในการสอน ๑ - ๕ ปี ส่วนมาก ร้อยละ ๗๗.๖๐ มีวุฒิปริญญาตรี ด้านความรู้และประสบการณ์การวัดผลส่วนมากร้อยละ ๗๐.๕๐ เคยศึกษาเกี่ยวกับการวัดและประเมินผลการศึกษาในสถาบันการศึกษา ร้อยละ ๗๗.๖๐ เคยเข้ารับการอบรมวัดผล และร้อยละ ๒๒.๕๐ มีพื้นความรู้ทางวัดผลน้อย สำหรับการจัดเตรียม การดำเนินการวัดและประเมินผล ในด้านโครงการสอน ครูภาษาไทยส่วนมากร้อยละ ๖๔.๐๐ จัดทำร่วมกับครูอื่น ๆ ในสายวิชา ด้านการทำตารางการวิเคราะห์หลักสูตร ส่วนมากร้อยละ ๕๕.๐๐ ไม่ได้จัดทำ รองลงมาร้อยละ ๔๑.๖๐ ทำเป็นบางบทเรียนและในด้านการวิเคราะห์ ข้อสอบส่วนมากร้อยละ ๕๔.๕๐ ทำเป็นบางบทเรียน รองลงมาร้อยละ ๓๖.๐๐ ไม่ได้ทำการ วิเคราะห์ข้อสอบเลย

นักเรียนที่ตอบแบบสอบถามร้อยละ ๕๕.๓๓ เป็นเพศชาย ร้อยละ ๕๕.๖๗ เป็น เพศหญิงโดยเฉลี่ยมีอายุ ๑๘ ปี ร้อยละ ๕๔.๔๕ ศึกษาในโปรแกรมวิทยาศาสตร์ รองลงมา ศึกษาในโปรแกรมศิลปภาษา ส่วนมากร้อยละ ๖๕.๓๓ มีความสนใจวิชาภาษาไทยมาก ร้อยละ ๗๗.๖๗ ชอบวิชาวรรณคดีมากที่สุด และร้อยละ ๕๐.๒๒ ไม่ชอบวิชาหลักภาษามากที่สุด

๒. สภาพการวัดและประเมินผลการสอนการเรียนรู้วิชาภาษาไทย

วิธีวัดผลที่ครูภาษาไทยเห็นว่ามีการใช้มากที่สุดคือ การให้นักเรียน ตอบคำถามปากเปล่า, ทำแบบฝึกหัดเป็นการบ้าน, เขียนรายงาน และทำแบบทดสอบย่อยเป็นระยะ ๆ ส่วนนักเรียน เห็นว่าวิธีวัดผลที่ครูใช้มากที่สุดคือ การให้อภิปรายแสดงความคิดเห็น และการเขียนรายงาน ด้านพฤติกรรมและทักษะที่วัด ครูภาษาไทยและนักเรียนเห็นว่ามีการวัดพฤติกรรมและทักษะต่าง ๆ

ในระดั้มาก ในด้านการดำเนินงานวัดผล ครูภาษาไทยและนักเรียนเห็นว่ามีการดำเนินการ
ต่อไปนี้มีมากคือ แจ้งให้นักเรียนทราบโครงการสอน, วิธีวัดผลและแนะนำให้นักเรียนรู้จักวิธี
เรียนที่ถูกต้องเมื่อเริ่มภาคเรียน การทบทวนความรู้และแจ้งขอขายข้อสอบให้นักเรียนทราบ
ก่อนการสอบ และเฉลยข้อสอบหลังการสอบ

๓. ความคิดเห็นของครูภาษาไทยและนักเรียน

๓.๑ ความคิดเห็นเกี่ยวกับการ วัดและประ เเมินผลตามหลักสูตรประโยคมัธยมศึกษา

ตอนปลาย พุทธศักราช ๒๕๑๘

ครูภาษาไทยเห็นด้วยเป็นส่วนมากกับการ วัดและประ เเมินผลตามหลักสูตรประโยคมัธยม
ศึกษาตอนปลาย พุทธศักราช ๒๕๑๘ เห็นด้วยมากที่สุดที่นักเรียนทุกคนต้องสอบผ่านวิชาภาษาไทย
บังคับ ๑๒ หน่วยกิตจึงจบหลักสูตร หลักการอื่น ๆ ก็เห็นด้วยมาก มีหลักการที่เห็นด้วยน้อย
๒ หลักการ คือ เกณฑ์การให้ระดับคะแนนอยู่ในดุลพินิจของกลุ่มโรงเรียน และการที่นักเรียน
สอบแก้ตัววิชาเลือกแล้วไม่ผ่าน โรงเรียนอาจพิจารณาให้เลือกเรียนวิชาอื่นแทนได้ สำหรับ
นักเรียนเห็นด้วยมากกับการ วัดและประ เเมินผลตามหลักสูตรนี้ โดยเห็นด้วยมากที่สุดกับการให้
ประเมินผลการ เรียนเป็นรายวิชาโดยคิด เป็นจำนวนหน่วยกิต

๓.๒ ความคิดเห็นเกี่ยวกับแนวปฏิบัติในการ วัดและประ เเมินผลการสอนการ เรียน

วิชาภาษาไทย

ครูภาษาไทยและนักเรียนเห็นด้วยเป็นส่วนมากกับแนวปฏิบัติในการ วัดและประ เเมินผล
การสอนการ เรียนวิชาภาษาไทย คือ เห็นด้วยมากกับจุดมุ่งหมายต่าง ๆ ในการวัดผล
ที่เห็นด้วยมากกว่าข้ออื่น ๆ คือ เพื่อวัดความรู้ ความเข้าใจในวิชาภาษาไทย รองลงมาคือ
เพื่อปรับปรุงการ เรียนและปรับปรุงการสอน ด้านวิธีวัดผล เห็นด้วยมากกับวิธีวัดผลด้วยการให้
นักเรียนทำแบบฝึกหัด, ค้นคว้าเขียนรายงานและทำแบบทดสอบย่อยเป็นระยะ ๆ และครูภาษาไทย

ยังเห็นด้วยมากกับวิธีให้นักเรียนตอบคำถามปากเปล่าและอภิปรายแสดงความคิดเห็นด้วย สำหรับ
 เกณฑ์วัดและประเมินผลพัฒนาการด้านบุคลิกภาพและลักษณะนิสัยต่าง เห็นด้วยมากกับเกณฑ์วัดผล
 ทุกด้าน วิธีดำเนินการวัดผลก็เห็นด้วยมากกับการแจ้งให้นักเรียนทราบโครงการสอน และแนะนำ
 วิธีเรียนที่ถูกต้องเมื่อเริ่มภาคเรียน การทบทวนความรู้และแจ้งขอขายข้อสอบให้นักเรียนทราบ
 ก่อนการสอบ การเฉลยข้อสอบและบอกคะแนนสอบหลังการสอบแล้ว ส่วนกำหนดเวลาในการสอบ
 ทั้งครูภาษาไทยและนักเรียนเห็นด้วยมากกับการให้มีสอบย่อยบ่อย ๆ ระหว่างภาคเรียน และ
 ครูภาษาไทยเห็นด้วยมากกับการ สอบก่อนสอน เพื่อดูความรู้เดิมของนักเรียนด้วย ในด้านชนิดของ
 แบบทดสอบครูภาษาไทยและนักเรียนเห็นด้วยมากกว่าแบบทดสอบภาษาไทยควร เป็นแบบปรนัยชนิด
 เลือกตอบ ในการวัดผลรายวิชาสำหรับวิชาการใช้ภาษาต่างเห็นด้วยมากกับการ วัดผลทักษะการพูด
 อภิปรายเป็นกลุ่ม, การอ่านในใจ, การฟังจับใจความ ในวิชาหลักภาษาต่างเห็นด้วยมากกับการ
 วัดผลการเรียนรู้โดยเน้นทั้งด้านความรู้ และการนำความรู้ไปใช้ และในวิชาวรรณคดีครูภาษาไทย
 เห็นควรให้วัดผลโดยเน้นด้านข้อคิดที่ได้จากวรรณคดีใหม่มากที่สุด ส่วนนักเรียนเห็นด้วยมากกับ
 การวัดผลทุก ๆ ด้าน โดยเห็นด้วยกับการ วัดข้อคิดที่ได้จากวรรณคดีมากกว่าข้ออื่น ๆ ด้วย

๔. ปัญหาการวัดและประเมินผลการสอนการ เรียนวิชาภาษาไทยที่ครูภาษาไทยประสบ

๔.๑ วิชาการใช้ภาษา ครูภาษาไทยส่วนมากร้อยละ ๕๗.๖๐ มีโอกาสวัดผล
 ระหว่างภาคเรียนน้อย และไม่สามารถวัดผลรายละเอียดของทักษะต่าง ๆ ได้ครบ ร้อยละ
 ๔๕.๖๐ ตอบว่าจำนวนนักเรียนมาก การวัดผลภาคปฏิบัติจึงไม่ค่อยทั่วถึง ร้อยละ ๔๒.๕๐ ประสบ
 ปัญหาในการให้คะแนนทักษะต่าง ๆ

๔.๒ วิชาหลักภาษา ส่วนมากร้อยละ ๕๓.๖๐ มีโอกาสวัดผลระหว่างภาคเรียนน้อย
 รองลงมาร้อยละ ๔๘.๐๐ เห็นว่าคะแนนของนักเรียนที่ได้จากการวัดผลต่ำกว่าเกณฑ์ที่น่าพอใจ
 และร้อยละ ๔๐.๕๐ มีปัญหาเนื้อหาวิชามากทำให้สอนไม่ทัน

๔.๓ วิชาวรรณคดี ครูภาษาไทยรอยละ ๒๑.๒๐ ไม่มีโอกาสให้นักเรียน
ได้ทำกิจกรรมในชั้น รองลงมารอยละ ๕๒.๘๐ มีโอกาสวัดผลระหว่างภาคเรียนน้อย และ
รอยละ ๔๕.๒๐ มีปัญหาเนื้อหาวิชามากทำให้สอนไม่ทัน.

๔.๔ คำนวณเรียน ครูภาษาไทยรอยละ ๒๕.๒๐ ตอบว่านักเรียนมีทักษะการฟัง
พูด อ่าน และเขียนไม่ดีพอ รองลงมารอยละ ๒๓.๒๐ เห็นว่านักเรียนมีเจตคติไม่ดีต่อวิชา
ภาษาไทย และรอยละ ๕๓.๒๐ ตอบว่านักเรียนเตรียมตัวไม่พร้อมที่จะสอบ

๔.๕ การสร้างข้อสอบ ครูภาษาไทยรอยละ ๔๑.๒๐ ประสพปัญหาข้อสอบที่
วัดพฤติกรรมชั้นสูงกว่าความรู้ความจำสร้างโดยยาก รองลงมารอยละ ๔๐.๐๐ มีความลำบาก
ในการเลือกชนิดข้อสอบให้เหมาะสมกับเนื้อหาและพฤติกรรมที่ของกรวัด อีกร้อยละ ๓๙.๒๐
ประสพปัญหาเวลาในการสร้างจำกัดและรอยละ ๒๖.๔๐ ไม่ชำนาญการสร้างข้อสอบชนิดต่าง ๆ

๔.๖ การตรวจข้อสอบ ครูภาษาไทยรอยละ ๒๗.๒๐ ประสพปัญหาเวลาใน
การตรวจให้คะแนนน้อย ร้อยละ ๒๐.๐๐ รู้สึกเบื่อหน่ายในการตรวจ และรอยละ ๑๐.๔๐
มีความยุ่งยากในการรวมคะแนน

๔.๗ แบบทดสอบ สำหรับข้อสอบปรนัย ครูภาษาไทยส่วนมากถึงร้อยละ ๗๒.๐๐
ประสพปัญหาในการหาตัวเลือกให้เหมาะสม และร้อยละ ๓๔.๔๐ เห็นว่าข้อสอบแบบนี้ส่วนมาก
วัดแต่ความรู้ ความจำ ส่วนข้อสอบอัตนัย ส่วนมากร้อยละ ๖๐.๐๐ ประสพปัญหานักเรียน
เขียนหนังสือไม่ชัดเจนร้อยละ ๕๗.๒๐ มีปัญหาตรวจให้คะแนนลำบาก และร้อยละ ๕๓.๒๐
ตอบว่าสร้างได้ไม่ครอบคลุมเนื้อหา

๔.๘ การตัดเกรด ครูภาษาไทยส่วนมากร้อยละ ๗๒.๘๐ เห็นว่าการให้เกรด
๑ ผ่าน ทำให้นักเรียนไม่สนใจเรียนเท่าที่ควร ร้อยละ ๒๗.๒๐ ประสพปัญหาเกณฑ์การให้
เกรดของครูแต่ละคนต่างกัน และครูภาษาไทยร้อยละ ๑๒.๐๐ ไม่เข้าใจการตัดเกรดดีพอ

๔.๙ การวิเคราะห์ข้อสอบ ครูภาษาไทยร้อยละ ๒๒.๔๐ ตอบว่าไม่มีเวลา
วิเคราะห์ข้อสอบร้อยละ ๒๔.๘๐ ไม่เข้าใจการวิเคราะห์ข้อสอบดีพอ และรู้สึกเบื่อหน่ายที่จะ
วิเคราะห์ข้อสอบ

๕. ความต้องการของครูภาษาไทยในคานการวัดและประเมินผล

สิ่งที่ครูภาษาไทยต้องการมากที่สุดคือ การจัดให้มีคลังข้อสอบให้ครูได้เลือกใช้ ความต้องการอื่น ๆ ที่ต้องการมากได้แก่ การจัดอบรมให้ความรู้คานการวัดและประเมินผล, จัดหาคู่มือและอุปกรณ์ในคานการวัดและประเมินผลให้เพียงพอ, การกำหนดเกณฑ์ให้คะแนนทักษะต่าง ๆ และเกณฑ์ในการตัดเกรดให้ชัดเจนและการนิเทศการวัดผลจากผู้บริหาร

๖. ขอเสนอแนะของครูภาษาไทยและนักเรียน

ครูภาษาไทยเห็นควรวัดข้อสอบภาษาไทยเน้นหนักคานการนำไปใช้ ลักษณะข้อสอบควรเป็นแบบให้นักเรียนได้เขียนตอบมากขึ้น ควรมีข้อสอบมาตรฐานวัดความสามารถของนักเรียนและใช้ข้อสอบร่วมกับกลุ่มโรงเรียนบาง คานการสอบควรจัดเวลาในการทำข้อสอบให้มากขึ้น และการสอบกลางภาค โรงเรียนควรจัดให้เป็นพิธีการ โรงเรียนควรมีหน่วยงานวัดผลที่มีประสิทธิภาพเพื่อช่วยแบ่งเบาภาระของครู นอกจากนี้ในคานความรู้ของครู ควรจัดให้มีเอกสาร คู่มือการวัดผลที่อ่านเข้าใจง่าย เหมาะแก่การนำไปใช้ให้ครูได้ใช้อย่างเพียงพอ และผู้บริหารควรวัดความสนใจแก่วิชาภาษาไทยให้มากขึ้น

นักเรียนเห็นว่าข้อสอบที่ใช้ควรมีความง่ายให้เหมาะกับนักเรียน ไม่ควรเน้นแต่ความจำในเนื้อเรื่อง ความยาวให้เหมาะกับเวลาที่ทำ คำถามควรชัดเจนไม่กำกวม และครูควรจัดหาข้อสอบภายนอกมาให้เด็กนักเรียนฝึกทำบ้าง เมื่อจะสอบครูควรบอกล่วงหน้า ถ้าครูสอนหลายคนควรออกข้อสอบร่วมกัน การตัดเกรดก็ควรเอาคะแนนของทุกห้องในระดับเดียวกันมารวมกันแล้วตัดเกรดรวมกัน ในคานการสอนครูควรปรับปรุงการสอนไม่ให้น่าเบื่อ

อภิปรายผลการวิจัย

๑. สถานภาพของครูภาษาไทยและนักเรียน

ส่วนมากครูภาษาไทยได้รับปริญญาตรี และ เคยศึกษาเกี่ยวกับการวัดผลในสถาบัน การศึกษา ซึ่งเห็นว่า จะทำให้การเรียนการสอนและการวัดผลมีคุณภาพดี แม้ว่าส่วนมาก จะมีประสบการณ์การสอนน้อยก็ตาม ในด้านการจัดเตรียมการด้านการวัดและประเมินผลนั้น ส่วนมากจัดทำโครงการสอนร่วมกันซึ่งจะมีผลให้การเรียนการสอนเป็นไปในแนวเดียวกัน ส่วนการจัดทำตารางวิเคราะห์หลักสูตรนั้นเป็นที่น่าสังเกตว่าครูภาษาไทยส่วนมากไม่ได้จัดทำเลย และในการวิเคราะห์ข้อสอบครูภาษาไทยส่วนมากก็ทำเพียงบางครั้งหลังการสอบ และมีถึงร้อยละ ๓๖.๐๐ ที่ไม่ได้วิเคราะห์ข้อสอบเลย ซึ่งในทางที่ถูกต้องนั้น ครูควรทำตารางวิเคราะห์หลักสูตร ทุกบทเรียน เพราะว่าตารางวิเคราะห์หลักสูตรจะช่วยในการวางแผนการเรียนการสอนและการสอบ ช่วยกำหนดขอบเขตของเนื้อหาวิชาและพฤติกรรมการเรียนรู้ตามที่ต้องการ และจะเป็นเกณฑ์ในการประเมินความตรงตามเนื้อหาของแบบทดสอบที่ครูสร้างขึ้นด้วย และการวิเคราะห์ข้อสอบนั้น จะเป็นการพิจารณาว่าข้อสอบที่ใช้เหมาะสมเพียงไร และยังช่วยในการปรับปรุงข้อสอบ ตลอดจนให้ครูมีทักษะในการสร้างข้อสอบดีขึ้นด้วย^๒

^๑ เขียวดี ราชย์กุล, "หลักการวัดและประเมินผลทางการศึกษา," วารสารครูศาสตร์

๘ (กันยายน-ตุลาคม ๒๕๒๑) . : ๒๒-๓๓.

^๒ อนันต์ ศรีโสภณ, การวัดและประเมินผลการศึกษา, หน้า ๑๔๘.

ค่านักเรียน ส่วนมากสนใจวิชาภาษาไทยมาก วิชาที่ชอบมากที่สุดคือวรรณคดี และที่ไม่ชอบมากที่สุดคือหลักภาษา ซึ่งผลการวิจัยนี้สอดคล้องกับการวิจัยอื่น ๆ ที่มักพบว่านักเรียนชอบวรรณคดีและไม่ชอบหลักภาษาเป็นส่วนมาก เช่น การวิจัยของนลินี เกษรอังกูร ที่พบว่านักเรียนชอบเรียนวรรณคดีมาก ส่วนวิชาการใช้ภาษาและหลักภาษาเป็นวิชาที่น่าเบื่อเข้าใจยาก^๑ และจากการวิจัยของสว่างจิตต์ บารมีอวยชัย ที่พบว่านักเรียนส่วนมากชอบเรียนวรรณคดี เพราะเห็นว่า เป็นวิชาที่น่าศึกษา และให้ประโยชน์หลายด้าน เช่น คติ ความไพเราะ เป็นต้น^๒

๒. สภาพการวัดและประเมินผลการสอนการเรียนวิชาภาษาไทย

วิธีวัดผลที่ทั้งครูภาษาไทยและนักเรียนเห็นว่ามีการใช้มาก คือ การให้นักเรียนเขียนรายงานซึ่งการให้นักเรียนเขียนรายงานนี้ นับเป็นงานชั้นสูงเคราะห์ ซึ่งนักเรียนจะต้องค้นคว้ารวบรวม และใช้ความสามารถชั้นสูงเพื่อเรียบเรียงเรื่องราวต่าง ๆ เข้าด้วยกัน จึงเป็นการวัดผลที่วัดวิธีหนึ่ง ซึ่งจะทำให้ครูทราบทัศนคติของนักเรียนจากงานที่ทำด้วย สำหรับวิธีการอื่น ๆ เช่น การแสดงละคร บทบาทสมมติ จัดป้ายประกาศซึ่งมีการปฏิบัติบ่อยนั้น สมควรที่ครูภาษาไทยจะได้นำมาใช้ให้มากขึ้น เพราะจะช่วยให้นักเรียนได้แสดงออก มีส่วนร่วมในการเรียนการสอน ทั้งครูจะได้สังเกตความสามารถและทัศนคติจากการแสดงออกของนักเรียนด้วย นอกจากนี้ตามหลักการวัดผลที่ดีก็เสนอแนะให้มีการใช้วิธีการวัดผลหลาย ๆ อย่าง เพื่อให้ครอบคลุมพฤติกรรมของผู้เรียนทุก ๆ ด้าน^๓ จึงสมควรที่ครูจะได้นำวิธีวัดผลต่าง ๆ มาใช้ให้เหมาะสม

^๑ นลินี เกษรอังกูร, "การศึกษาเรื่องการเรียนการสอนวิชาภาษาไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายโรงเรียนเตรียมอุดมศึกษา ปีการศึกษา ๒๕๑๒" (วิทยานิพนธ์ปริญญาบัณฑิต คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, ๒๕๑๒), หน้า ๒๓.

^๒ สว่างจิตต์ บารมีอวยชัย, "การสอนวรรณคดีไทยในวิทยาลัยครู กรุงเทพมหานคร" หน้า ๑๔๔.

^๓ ชุมพร บงกิตติกุล และประคอง วรรณสุต, "การวัดและประเมินผลการศึกษา," หน้า ๓๓.

ในด้านกรวัดพฤกษกรรมและทักษะต่าง ๆ มีการปฏิบัติในระดับมาก ซึ่งนับว่าเป็น การดำเนินงานที่ดี เพราะการวัดผลนั้นไม่ควรมุ่งค่านใจเพียงค่านเดียว ถึงจุดมุ่งหมายของ การศึกษาที่มุ่งใหญ่เรียนเกิดพัฒนาการทั้งด้านความรู้ ทักษะ และทัศนคติ จุดมุ่งหมายของ การวัดผลก็ควรให้เป็นไปตามจุดมุ่งหมายของการศึกษานั้นด้วย

นอกจากนี้ในการดำเนินการวัดผล มีการแจ้งให้นักเรียนทราบโครงการสอน, วิธี วัดผล และแนะนำให้นักเรียนรู้จักวิธีเรียนที่ถูกต้องเมื่อเริ่มภาคเรียน มีการทบทวนความรู้, แจงข้อบกพร่องก่อนการสอบ และมีการเฉลยข้อสอบหลังการสอบมาก ซึ่งการดำเนินการ เช่นนี้เป็นประโยชน์ต่อการเรียนการสอน สมควรที่ครุภาษาไทยจะได้ยึดเป็นแนวทางในการปฏิบัติ ต่อไป

๓. ความคิดเห็นของครุภาษาไทยและนักเรียน

๓.๑ ความคิดเห็นเกี่ยวกับการวัดและประเมินผลตามหลักสูตรประโยคมัธยมศึกษา ตอนปลาย พุทธศักราช ๒๕๑๔

ทั้งครุภาษาไทยและนักเรียนเห็นด้วยเป็นส่วนมากกับหลักการวัดและประเมินผลตาม หลักสูตรประโยคมัธยมศึกษาตอนปลาย พุทธศักราช ๒๕๑๔ มีหลักเกณฑ์บางประการที่ครุภาษาไทย เห็นด้วยน้อย คือ เกณฑ์การให้ระดับคะแนนอยู่ในดุลพินิจของกลุ่มโรงเรียน และการที่นักเรียน สอบแก้ตัววิชาเลือกแล้วไม่ผ่านโรงเรียนอาจพิจารณาให้เลือกเรียนวิชาอื่นแทนได้ กรณีเกณฑ์ การให้ระดับคะแนนนี้มีครุภาษาไทยบางส่วนให้ความเห็นว่า โรงเรียนควรเป็นผู้กำหนดเกณฑ์ใน การให้ระดับคะแนนของตนเอง จะได้ไม่มีปัญหาเกี่ยวกับโรงเรียนอื่น ๆ สำหรับหลักการที่เห็นว่า

สุภาพ วาดเขียน และ อรพินธ์ โภชนดา, การประเมินผลการเรียนการสอน,

เป็นข้อสำคัญของการ วัดประ เมินผลแบบหน่วยกิตคือ การประ เมินผลการ เรียนเป็นรายวิชานั้น เป็นที่น่ายินดีว่าทั้งครูภาษาไทยและนักเรียนเห็นด้วยมาก โดยนักเรียนเห็นด้วยมากที่สุด (ค่าเฉลี่ย ๓.๗๑) และครูภาษาไทยเห็นด้วยมากโดยมีค่าเฉลี่ยถึง ๓.๓๐ ซึ่งนับว่าทั้งครูภาษาไทยและนักเรียนเห็นความสำคัญของการประ เมินผลที่ให้ทุกวิชามีความสำคัญเท่าเทียมกัน ซึ่งก็ สอดคล้องกับการ วิจัยของ วรณี เคียวสุรินทร์ ที่พบว่าครูอาชีวศึกษาส่วนมากเห็นด้วยกับ การที่วิทยาลัยอาชีวศึกษาจัดการ ศึกษาตามระบบหน่วยกิตซึ่งมีการประ เมินผลเป็นรายวิชา^๑

การวัดและประ เมินผลตามหลักสูตรนโยบายมัธยมศึกษาตอนปลาย พุทธศักราช ๒๕๑๘ นี้ เปิดโอกาสให้โรงเรียนจัดการ วัดและประ เมินผลด้วยตนเอง ดังนั้นถ้าโรงเรียนจัดระบบการวัดผล ของตนให้ดีแล้วจะทำให้คุณภาพการศึกษาของนักเรียนในโรงเรียนดีขึ้น แต่ถ้าวัดผลไม่มี ประสิทธิภาพก็อาจทำให้คุณภาพการศึกษาของนักเรียนลดลง ซึ่งเป็นผลเสียต่อตัวนักเรียนและ ชื่อเสียงของโรงเรียนได้ โรงเรียนทุกแห่งจึงควรเอาใจใส่ในเรื่องนี้ให้มาก

๓.๒ ความคิดเห็นเกี่ยวกับแนวปฏิบัติในการ วัดและประ เมินผลการสอนการ เรียน วิชาภาษาไทย

ครูภาษาไทยและนักเรียนเห็นด้วยเป็นส่วนมากกับแนวปฏิบัติในการ วัดและประ เมินผล การสอนการ เรียนวิชาภาษาไทย กล่าวคือ เห็นด้วยมากกับจุดมุ่งหมายต่าง ๆ ในการวัดผล วิชาภาษาไทย ที่เห็นด้วยมากกว่าข้ออื่น ๆ คือ เพื่อวัดความรู้ ความสามารถในการเรียนวิชาภาษาไทย รองลงมาคือเพื่อปรับปรุงการ เรียนของนักเรียน และ เพื่อปรับปรุงการสอนของครู ซึ่งก็นับเป็น ที่น่ายินดีที่ครูภาษาไทยและนักเรียนต่างเห็นความสำคัญของการ วัดผลवानอก เหนือจากวัดความรู้แล้ว ควรจะวัดเพื่อปรับปรุงการ เรียนการสอนด้วย

^๑ วรณี เคียวสุรินทร์, "ความคิดเห็นของครูอาชีวศึกษาต่อการ วัดและประ เมินผล การศึกษาในปัจจุบัน พ.ศ. ๒๕๑๘", หน้า ๓๐.

ในด้านวิธีวัดผลทั้งครูภาษาไทยและนักเรียนเห็นควมมากกับการใช้วิธีทำแบบฝึกหัด, การเขียนรายงาน, การทดสอบย่อยเป็นระยะ ๆ และครูภาษาไทยยังเห็นควมมากกับวิธีวัดผล โดยให้นักเรียนอภิปรายแสดงความคิดเห็นและตอบคำถามปากเปล่าด้วย ซึ่งในกรณีนี้นักเรียน ไม่เห็นควมกับวิธีการอภิปราย และตอบคำถามปากเปล่านี้ ครูสอนควรอธิบายให้นักเรียนทราบ เกี่ยวกับการวัดผลทั้ง ๒ อย่างนี้ด้วย เพราะการวัดผลทั้ง ๒ วิธีนี้เป็นวิธีที่ดีไม่น้อยกว่าวิธีอื่น ๆ เนื่องจากครูสามารถวัดผลได้ขณะมีการ เรียนการสอนและ เป็นการ เปิดโอกาสให้นักเรียนได้พูด และแสดงความคิดเห็น มีส่วนร่วมในการเรียนการสอน ส่วนด้านเกณฑ์วัดผลพัฒนาการด้าน บุคลิกภาพและลักษณะนิสัยนั้น เป็นที่น่ายินดีว่าทั้งครูภาษาไทยและนักเรียนเห็นควมสำคัญของการ วัดผลพัฒนาการด้านบุคลิกภาพและลักษณะนิสัยนอกเหนือไปจากการวัดผลด้านความรู้ความสามารถในเนื้อหาวิชาที่เรียน เพราะว่าการเรียนรู้ที่ดีคือการที่ผู้เรียนได้เปลี่ยนแปลงพฤติกรรม ไปทุกด้านซึ่งทั้งนี้ยอมรับรวมถึงบุคลิกภาพและลักษณะนิสัยที่ดีด้วย

ด้านวิธีดำเนินการ วัดและประเมินผล ครูภาษาไทยและนักเรียนเห็นควมมากกับการ แจงให้นักเรียนทราบโครงการสอน และแนะนำวิธีเรียนที่ถูกตองเมื่อเริ่มภาคเรียน การทบทวนความรู้และแจงขอขบายขอสอบให้นักเรียนทราบก่อนการ สอบ การเฉลยขอสอบและบอกคะแนนสอบหลังการสอนแล้ว ในการกำหนดเวลาสอบก็เห็นควมมากกับการจัดให้มีการ สอบย่อยบ่อย ๆ ระหว่างภาคเรียน การสอบย่อยบ่อย ๆ ระหว่างภาคเรียนนี้นับเป็นการ วัดและ ประเมินผลเพื่อการ เรียนอย่างหนึ่ง เพราะนักเรียนจะได้ทราบว่าตนเก่ง-อ่อนแค่ไหน ได้ปรับปรุงตนเองก่อนสอบปลายภาค ครูก็จะได้ทราบความสามารถของนักเรียนว่าใคร เก่ง-อ่อน ผู้เรียนอ่อนจะได้กวคช้นใหม่มากขึ้น หรือจัดการสอนซ่อมเสริม แกไขข้อบกพร่องให้ได้อย่าง รวดเร็วและตรงจุด

เกี่ยวกับชนิดของแบบทดสอบ ทั้งครูภาษาไทยและนักเรียนเห็นด้วยมากกับการใช้แบบทดสอบแบบปรนัยชนิดเลือกตอบ ซึ่งโดยหลักการแล้วแบบทดสอบชนิดนี้เป็นชนิดที่ดีที่สุด^๑ เพราะว่ามีควมเชื่อมั่นสูง ออกได้ครอบคลุมเนื้อหา ตรวจให้คะแนนง่าย และให้ความยุติธรรมมากกว่าแบบอื่น ๆ สำหรับแบบทดสอบอัตนัยชนิดเรียงความยาว ๆ นั้น เป็นที่น่าสังเกตว่าทั้งครูภาษาไทยและนักเรียนส่วนมากเห็นด้วยน้อยกับการใช้แบบทดสอบชนิดนี้ ในทัศนะของผู้วิจัยนั้นคิดว่าแม่แบบทดสอบชนิดนี้จะให้ความยุติธรรมได้น้อยกว่าแบบปรนัยชนิดเลือกตอบ แต่สำหรับวิชาภาษาไทยแบบทดสอบชนิดนี้ก็มิประโยชน์น้อย เพราะจะได้ใช้ฝึกนักเรียนในการเขียนบรรยาย หรือแสดงความคิดเห็น วิพากษ์วิจารณ์ และครูภาษาไทยส่วนหนึ่งก็ได้เสนอแนะให้ใช้แบบทดสอบชนิดนี้ให้มากขึ้นเป็นการช่วยฝึกให้นักเรียนใช้ภาษาไทยให้ถูกต้อง จึงขอที่ครูภาษาไทยจะได้พิจารณานำมาใช้บ้างให้เหมาะสม

ด้านรายวิชาภาษาไทย ในวิชาการใช้ภาษานั้น ครูภาษาไทยเห็นด้วยมากกับการวัดผลทักษะต่าง ๆ มีเพียงการเขียนคำประพันธ์ที่เห็นด้วยน้อย ซึ่งก็แสดงว่าครูภาษาไทยเห็นความสำคัญของการวัดผลให้ครอบคลุมทุกทักษะทั้งการฟัง พูด อ่าน และเขียน สำหรับนักเรียนนั้นครูผู้สอนควรจะทำความเข้าใจให้นักเรียนเห็นถึงความสำคัญของการวัดผลให้ครอบคลุมทั้ง ๔ ทักษะด้วย แต่เป็นที่น่าสนใจว่าในวิชาหลักภาษาทั้งครูภาษาไทยและนักเรียนต่างเห็นด้วยมากกับการวัดผลการเรียนรู้โดยเน้นทั้งด้านความรู้และการนำไปใช้ และในวิชาวรรณคดีก็เห็นด้วยมากกับการเน้นทั้งด้านความรู้ในเนื้อเรื่อง และข้อคิดรวมทั้งคุณค่าของวรรณคดีแต่ละเรื่อง โดยเฉพาะครูภาษาไทย

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ไทยนั้นเห็นความยากที่สุดกับการวัดผลด้านชอคิดจากวรรณคดีแต่ละเรื่อง นอกจากนี้เป็นที่น่าสังเกตว่านักเรียนเห็นควายนอยที่จะให้มีการวัดผลการอ่านทำนองเสนาะ ทั้งการวัดผลทักษะอ่านในวิชาการใช้ภาษาและวรรณคดี ซึ่งทั้งนี้อาจกล่าวได้ว่า นักเรียนชอบเรียน ชอบอ่าน แต่ไม่ชอบให้วัดผล เนื่องจากเกรงว่าจะอ่านไม่ถูกต้องตามทำนอง หรือเสียงไม่เพราะ โดยเฉพาะเด็กชายที่กำลังเสียงแตก

๔. ปัญหาการวัดและประเมินผลการสอนการเรียนวิชาภาษาไทยที่ครูภาษาไทยประสบ

ในคำบรรยายวิชาภาษาไทย ในวิชาการใช้ภาษาและหลักภาษานั้น ครูภาษาไทยส่วนมากประสบปัญหาที่ว่าโอกาสวัดผลระหว่างภาคเรียนมีน้อย เพราะเวลาเรียนจำกัด และในวิชาวรรณคดีครูถึงร้อยละ ๕๒.๘ ก็ประสบปัญหาเกี่ยวกับนี้ ทั้งนี้แสดงว่าเวลาเรียนและเนื้อหาวิชาไม่เหมาะสมกัน เมื่อเนื้อหามากทำให้ต้องเร่งสอน บางครั้งทำให้สอนไม่ทัน ดังจะเห็นได้ว่าในวิชาหลักภาษาครูภาษาไทยร้อยละ ๔๐.๘ บอกว่าเนื้อหามากทำให้สอนไม่ทัน และในวิชาวรรณคดีครูภาษาไทยร้อยละ ๔๕.๒ ก็บอกว่าเนื้อหามากเช่นกัน และร้อยละ ๒๑.๒ บอกว่าไม่มีโอกาสให้นักเรียนได้ทำกิจกรรมในชั้น ปัญหาอื่น ๆ นั้นคือในวิชาการใช้ภาษา ครูภาษาไทยร้อยละ ๕๗.๒ ไม่สามารถวัดผลให้ครอบคลุมรายละเอียดของทักษะต่าง ๆ ได้ครบ ร้อยละ ๔๕.๒ มีปัญหานักเรียนมาก การวัดผลภาคปฏิบัติไม่ทั่วถึง และร้อยละ ๑๒.๕๐ มีปัญหาการให้คะแนนทักษะต่าง ๆ และในวิชาหลักภาษา ครูภาษาไทยร้อยละ ๔๘.๐๐ ตอบว่าจะแนะนำของนักเรียนที่ได้จากการวัดผลต่ำกว่าเกณฑ์ที่น่าพอใจ ซึ่งทั้งนี้อาจเกี่ยวเนื่องกับการที่นักเรียนส่วนมากไม่ชอบวิชาหลักภาษาได้

ในคำผู้เรียน มักปรากฏว่านักเรียนขาดทักษะทางภาษา และมีเจตคติไม่ดีต่อวิชา

ภาษาไทย นักเรียนส่วนมากนั้นใช้ภาษาเป็นการสื่อสารโดยไม่มีระบบและไม่เป็นระเบียบที่สำคัญ คือไม่เห็นความสำคัญและความจำเป็นที่จะต้องเรียนภาษาไทย ซึ่งจากการวิจัยนี้ครูภาษาไทย ก็ตระหนักในปัญหานี้เช่นกัน ดังจะเห็นว่าครูภาษาไทยถึงร้อยละ ๖๕.๖๐ ตอบว่านักเรียนมีทักษะ การฟัง พูด อ่าน เขียนไม่ดีพอ และในคำถามปัญหาข้อสอบอัตนัยครูภาษาไทยร้อยละ ๖๐.๐๐ ก็บอกว่านักเรียนเขียนหนังสือไม่ชัดเจน และครูภาษาไทยร้อยละ ๖๓.๒๐ เห็นว่านักเรียนมี เลิศตกดีไม่ดีคือวิชาภาษาไทย ซึ่งปัญหาเช่นนี้ควรที่ผู้มีส่วนเกี่ยวข้องกับการศึกษาทุกคนจะได้ช่วย กันแก้ไข เพราะภาษาไทยนั้นเป็นภาษาประจำชาติ ควรที่เยาวชนทุกคนจะฝึกฝนตนเองให้ สามารถใช้ภาษาไทยได้อย่างถูกต้อง และมีประสิทธิภาพ

ในด้านความรู้ในการ วัดและประเมินผล ครูภาษาไทยขาดความรู้ ความเข้าใจ ในการวัดผล เช่นในการสร้างข้อสอบ ครูภาษาไทยร้อยละ ๔๑.๖๐ มีปัญหาข้อสอบวัดพฤติกรรม ระดับสูงกว่าความรู้ ความจำสร้างไวยากรณ์ ร้อยละ ๔๐.๐๐ มีความลำบากในการ เลือกใช้ชนิด ข้อสอบให้เหมาะสมกับเนื้อหาและพฤติกรรมที่ต้องการวัด ร้อยละ ๒๖.๔๐ ไม่ชำนาญการสร้าง ข้อสอบชนิดต่าง ๆ และมีปัญหาไม่เข้าใจการสร้างตารางวิเคราะห์หลักสูตรตามข้อสอบที่ใช้มีปัญหา เช่น ข้อสอบอัตนัยตรวจให้คะแนนลำบาก ข้อสอบปรนัยมีปัญหาในการหาตัวเลือกที่เหมาะสม ส่วนในการตัดเกรดและวิเคราะห์ข้อสอบก็มีปัญหาไม่เข้าใจการตัดเกรด และไม่เข้าใจการ วิเคราะห์ข้อสอบเป็นต้น ซึ่งแสดงว่าแม้ครูส่วนใหญ่จะได้เคยศึกษาด้านการวัดผลการศึกษาใน สถาบันการศึกษาก็ตาม แต่พินความรู้ยังไม่ดีพอ หรือไม่ได้นำความรู้ไปใช้เท่าที่ควร และครู ส่วนหนึ่งถึงกับบอกว่ามีพินความรู้ทางวัดผลน้อย ซึ่งครูส่วนมากก็เล็งเห็นความสำคัญของการมีความรู้ความสามารถเป็นอย่างดี ดังจะเห็นได้จากข้อ เสนอแนะที่เสนอ

ให้สถาบันการศึกษา เน้นความรู้ด้านการวัดและประเมินผลแทนที่จะเป็นครูให้มากขึ้น

นอกจากนี้ครูภาษาไทยยังประสบปัญหาอื่น ๆ ได้แก่ ปัญหาด้านเวลา คือ ร้อยละ ๓๙.๒๐ มีปัญหาที่ว่าเวลาสำหรับสร้างข้อสอบมีจำกัด ร้อยละ ๒๗.๒๐ มีปัญหาที่ว่าเวลาตรวจให้คะแนนน้อย และร้อยละ ๒๒.๔๐ ทอบว่าไม่มีเวลาวิเคราะห์ข้อสอบ และยังมีปัญหาในด้านรู้สึกเบื่อหน่ายในการสร้างข้อสอบ การตรวจให้คะแนน และการวิเคราะห์ข้อสอบด้วย ซึ่งปัญหาด้านความเบื่อหน่ายนี้อาจเนื่องจากครูกำลังจะเกษียณอายุแล้ว จึงทำให้เบื่อหน่ายในงานอื่น ๆ และที่สำคัญอาจเนื่องจากขาดแรงจูงใจในการทำงานก็ได้ เพราะครูภาษาไทยส่วนหนึ่งได้กล่าวเพิ่มเติมว่าผู้บริหารไม่ค่อยเห็นความสำคัญของวิชาภาษาไทย ครูภาษาไทยไม่ได้รับการสนับสนุนเท่าที่ควร จึงเป็นการสมควรที่ผู้บริหารจะไต่หาทางแก้ไข เพราะครูเป็นบุคคลสำคัญในการเรียนการสอน การสร้างขวัญและกำลังใจแก่ครูเป็นสิ่งสำคัญสิ่งหนึ่งที่ไม่ควรเพิกเฉย

ที่น่าสนใจอีกประการหนึ่งคือ การที่ครูภาษาไทยถึงร้อยละ ๗๒.๘ บอกว่า การให้เกรด ๑ ผ่าน ทำให้นักเรียนไม่สนใจเรียนเท่าที่ควร ซึ่งจากการสัมภาษณ์ครูภาษาไทยส่วนหนึ่งได้ให้ข้อคิดเห็นในเรื่องนี้ว่า นักเรียนส่วนมากนั้นไม่สนใจวิชาภาษาไทยอยู่แล้ว ยิ่งเมื่อตัดเกรดเพียง ๑ ผ่านยิ่งทำให้ความสนใจลดน้อยลงไปอีก เพราะไม่เห็นความจำเป็นจะต้องสอบให้ได้เกรดสูง การสอบเข้าเรียนต่อระดับอุดมศึกษาก็ไม่บังคับที่จะต้องสอบภาษาไทยในหลาย ๆ สาขา (โดยเฉพาะทางสายวิทยาศาสตร์ไม่บังคับภาษาไทยเลย) นักเรียนจึงเห็นว่าเรียนเพียงสอบผ่านก็ใช้ได้แล้ว

๕. ความต้องการและข้อเสนอแนะ

ครูภาษาไทยต้องการให้มีคลังข้อสอบให้ครูได้มีใช้มากที่สุด ความต้องการอื่น ๆ

ก็อยู่ในระดับมาก ส่วนด้านการเพิ่มพูนความรู้โดยให้มีการ เปิดสอนภาคค่ำในสถาบันฝึกหัดครู ที่ต้องการน้อยนั้น อาจเป็นเพราะว่า ครูภาษาไทยส่วนมากจบการศึกษาระดับปริญญาตรีแล้ว และทุกคนก็มีการะส่วนตัวอยู่มาก จึงต้องการ เพิ่มพูนความรู้ด้วยการจัดให้มีการอบรม หรือจัดหาเอกสาร คู่มือต่าง ๆ ให้ครูได้ใช้มากกว่า

สำหรับข้อเสนอแนะต่าง ๆ ทั้งของครูภาษาไทยและนักเรียนนั้น แสดงให้เห็นว่า ครูภาษาไทยและนักเรียนต่างเข้าใจถึงข้อบกพร่องต่าง ๆ ในการวัดและประเมินผลที่มีอยู่ และต้องการ เห็นการ วัดและประเมินผลดีขึ้น

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะสำหรับครูภาษาไทย

ครูภาษาไทยควร

๑. ศึกษาระเบียบการวัดและประเมินผลตามหลักสูตรประโยคมัธยมศึกษาตอนปลาย พุทธศักราช ๒๕๑๘ ให้เข้าใจอย่างชัดเจน เพื่อใช้เป็นหลักในการวัดและประเมินผลการสอน การเรียนให้มีประสิทธิภาพ

๒. ควรประชุมปรึกษาหารือกันในสายวิชา ในเรื่องของการสอน และการวัดประเมินผล เช่น จัดทำโครงการสอน และกำหนดระยะเวลาในการสอบ จัดทำตารางวิเคราะห์หลักสูตร สร้างข้อสอบ ทั้งเกณฑ์ในการให้คะแนนทักษะต่าง ๆ เกณฑ์การตัดเกรด รวมทั้งเกณฑ์ คำนวณคุณภาพและพัฒนาการต่าง ๆ ทั้งนี้ เพื่อให้การวัดและประเมินผลดำเนินไปด้วยความ เรียบร้อยและยุติธรรม

๓. ศึกษาหาความรู้ด้านการวัดและประเมินผลวิชาภาษาไทยเพิ่มเติมอยู่เสมอ และเข้าร่วมประชุม อบรม สัมมนาทางวิชาการในโอกาสต่าง ๆ เพื่อให้ได้ความรู้ใหม่ ๆ มีความก้าวหน้าและทันสมัยอยู่เสมอ

๔. ปรับปรุงวิธีการวัดและประเมินผลใหม่ประสิทธิภาพอยู่เสมอ เช่นมีการวิเคราะห์ข้อสอบเพื่อดูความเหมาะสมของข้อสอบที่สร้างขึ้นใช้ ตลอดจนใช้วิธีการวัดผลหลาย ๆ อย่างซึ่งจะทำให้วัดผลได้ครอบคลุมพฤติกรรมและเนื้อหาวิชามากขึ้น

นอกจากนี้ ครูภาษาไทยควรปรับปรุงการสอนให้น่าสนใจ เช่น จัดกิจกรรมต่าง ๆ ให้นักเรียนได้มีส่วนร่วมในการเรียนการสอน มีการโต้วาที อภิปรายต่าง ๆ หรือการแข่งขันตอบปัญหา เป็นต้น ทั้งนี้เพื่อให้การเรียนไม่น่าเบื่อ

๕. ให้ความรู้ในการวัดและประเมินผลแก่นักเรียน เพื่อให้นักเรียนมีความเข้าใจ และตระหนักถึงความสำคัญของการวัดและประเมินผลการเรียน โดยเฉพาะควรอธิบายให้นักเรียนเข้าใจว่าการวัดและประเมินผลนั้นทำเพื่อประโยชน์แก่ตัวนักเรียนเอง

๖. วัดและประเมินผลการสอนของตนอยู่เสมอ เพื่อให้การเรียนการสอนเกิดผลดี มีประสิทธิภาพ

ขอเสนอแนะสำหรับผู้บริหาร

ผู้บริหารควร

๑. ให้ความสนใจ ให้ความสำคัญ และให้การสนับสนุนแก่ครูภาษาไทยให้มาก โดยเฉพาะด้านวิชาการ โดยส่งเสริมให้มีอิสระในการศึกษาหาความรู้ใหม่ ๆ รวมทั้งบริการด้านสื่อการสอนให้แก่ครูอย่างเพียงพอ เพื่อให้การสอนมีประสิทธิภาพ

๒. จัดบริการด้านวิชาการ ได้แก่ การอบรมให้ความรู้แก่ครู รวมทั้งจัดทำเอกสาร และอุปกรณ์การวัดผลแก่ครูอย่างเพียงพอ

๓. จัดให้มีการนิเทศการ เรียนการสอนและการวัดประเมินผลวิชาภาษาไทยอย่างสม่ำเสมอและทั่วถึง เพื่อให้ครูดำเนินการวัดและประเมินผลอย่างถูกต้อง และ เกิดผลดีแก่นักเรียน

๔. ติดตามความก้าวหน้าด้าน การวัดและประเมินผลอยู่เสมอ เพื่อจะเป็นผู้นำและนิเทศการศึกษาให้แก่ครูสอนได้อย่างมีประสิทธิภาพ

๕. จัดให้มีการประชุมนิเทศนักเรียนเมื่อเริ่มภาคเรียนของปีการศึกษาแต่ละครั้ง เพื่อให้ นักเรียนทราบระเบียบการวัดและประเมินผลอย่างถูกต้อง หรือจัดทำคู่มือการวัดและประเมินผลแจกแก่นักเรียน

๖. จัดให้มีหน่วยวัดผลในโรงเรียน เพื่อช่วยงานด้านวัดผลแก่ครูสอน และถ้า มีหน่วยวัดผลอยู่แล้ว ควรยกระดับให้หน่วยวัดผลทำงานใหม่มีประสิทธิภาพมากที่สุด

ข้อเสนอแนะต่อหน่วยงานด้านการวัดและประเมินผลที่เกี่ยวข้องกับการศึกษาระดับ

มัธยมศึกษา

๑. หน่วยวัดผลของโรงเรียน

หน่วยวัดผลควรให้บริการด้านต่าง ๆ แก่ครูในโรงเรียน คือ

๑. ให้คำปรึกษา แนะนำ และให้ความช่วยเหลือด้านการวัดผลแก่ครูสอน เช่น ให้ความรู้ด้านการจัดระดับคะแนน การคัดเกรด การวิเคราะห์ข้อสอบ เป็นต้น

๒. ร่วมมือกับครูสอนในกิจกรรมการวัดและประเมินผล เช่น การจัดทำข้อสอบ
จัดทำการวิเคราะห์ข้อสอบ ทำคลังข้อสอบของโรงเรียน เป็นต้น

๓. ดูแลและจัดทำระเบียบแสดงผลการเรียนของนักเรียน และประสานงานกับฝ่าย
ทะเบียนในการแจ้งผลการเรียนแก่นักเรียน

๔. เป็นหน่วยกลางนำความรู้ใหม่ ๆ ด้านการวัดและประเมินผลมาแจ้งครูสอน เพื่อ
ให้ครูได้มีความรู้ ความเข้าใจเทคนิคการวัดผลใหม่ ๆ ซึ่งจะ เป็นประโยชน์ต่อการเรียนการสอน

๕. เป็นสื่อกลางประสานงานด้านการวัดและประเมินผลกับโรงเรียนอื่น ๆ ในกลุ่ม
โรงเรียนหรือนอกกลุ่มโรงเรียน

๒. กลุ่มโรงเรียน

กลุ่มโรงเรียนควรมีบทบาทด้านการวัดและประเมินผล เพื่อประโยชน์ต่อการเรียน
การสอน ดังนี้

๑. จัดให้มีการประชุม ปรึกษาหารือร่วมกันระหว่างครูในโรงเรียนต่าง ๆ เพื่อ
จัดทำเนืงการด้านการวัดและประเมินผลให้เป็นไปในแนวเดียวกัน และจัดให้มีการพบปะแลกเปลี่ยน
ความรู้ ความคิด ระหว่างครูในโรงเรียนต่าง ๆ เป็นประจำ เพื่อจะได้ช่วยกันแก้
ปัญหาการเรียนการสอนและการวัดประเมินผลที่เกิดขึ้น

๒. จัดทำข้อสอบรวมของกลุ่มโรงเรียน เพื่อใช้วัดผลการเรียนของนักเรียนให้
เป็นมาตรฐานเดียวกัน

๓. ทำการวิเคราะห์ข้อสอบ เพื่อจัดทำคลังข้อสอบของกลุ่มโรงเรียน จัดไว้เป็น
แหล่งกลางให้ครูในกลุ่มได้ยืมใช้

๔. จัดอบรม สัมมนา ให้ความรู้ด้านการวัดและประเมินผลแก่ครูในกลุ่มโรงเรียน เพื่อเพิ่มพูนความรู้ ความเข้าใจในการวัดและประเมินผลแก่ครู

๓. หน่วยงานวัดผลของกระทรวงศึกษาธิการ

หน่วยงานของ กระทรวงควรให้ความช่วยเหลือด้านการวัดและประเมินผลแก่ครู ภาษาไทยด้วยการให้บริการต่าง ๆ คือ

๑. จัดหาเครื่องมือ อุปกรณ์การวัดและประเมินผลแจกจ่ายแก่ครูตามโรงเรียนต่าง ๆ อย่างทั่วถึงและเพียงพอ เพื่อครูจะนำไปใช้เป็นเครื่องมือในการวัดและประเมินผลด้วยตนเอง
๒. จัดอบรม สัมมนา ให้ความรู้ด้านการวัดและประเมินผลแก่ครูให้ทั่วถึง
๓. จัดทำคลังข้อสอบวิชาภาษาไทยไว้เป็นแหล่งกลางของกระทรวงให้ครูผู้สอนได้ยืมใช้
๔. จัดทำข้อสอบมาตรฐานวิชาภาษาไทย เพื่อทดสอบความรู้ของนักเรียนเป็นระยะ ๆ
๕. ส่งบุคลากรด้านการวัดและประเมินผลออกนิเทศเรื่องการวัดและประเมินผลวิชาภาษาไทยตามโรงเรียนต่าง ๆ

ข้อเสนอแนะต่อสถาบันอุดมศึกษา

สถาบันอุดมศึกษาควรมีบทบาทช่วยเหลือด้านการวัดและประเมินผลแก่ครู ดังนี้

๑. ควร เน้นการสอนวิชาการด้านการวัดและประเมินผลแก่ครูที่จะออกไป เป็นครูให้มากขึ้น โดยจัดให้คณาจารย์ที่สอนวิชาการวัดและประเมินผลอย่างกว้างขวางและ ลึกซึ้ง ให้ได้ลงมือปฏิบัติงานจริง ๆ เพื่อว่าจะได้สามารถนำความรู้ไปใช้ได้อย่างมีประสิทธิภาพ

๒. ควรจัดอบรม สัมมนา หรือ เปิดสอนวิชาการ คำนการ วัดและประ เมีนผลเป็น บริการแก่ครูในช่วงเวลาปีภาคเรียน หรือภาคฤดูร้อน โดยอาจร่วมมือกับกรมเจ้าสังกัด เช่น ร่วมมือกับกรมสามัญศึกษา จัดการอบรมให้แก่ครูผู้สอนในโรงเรียนมัธยมศึกษา เป็นต้น เพื่อให้ครูได้มีโอกาสเพิ่มพูนความรู้ และมีความเข้าใจในการวัดและประ เมีนผลการ เรียนดีขึ้น ครู จะได้นำความรู้ไปใช้ปรับปรุงการ วัดและประ เมีนผลในการสอนของตนให้มีประสิทธิภาพ

ขอเสนอแนะสำหรับการวิจัยต่อไป

๑. ควรมีการ วิจัยปัญหาการ วัดและประ เมีนผลการ สอนการ เรียนวิชาภาษาไทยใน ระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย โดยใช้ตัวอย่างประชากรในจังหวัดอื่น ๆ นอกเหนือไปจากในเขต กรุงเทพมหานคร เพื่อจะได้ทราบปัญหาที่เกิดขึ้นอย่างทั่วถึง

๒. ควรมีการ วิจัยปัญหาการ วัดและประ เมีนผลการ สอนการ เรียนวิชาภาษาไทยใน ระดับมัธยมศึกษาตอนต้นด้วย เนื่องจากระดับนี้ได้เปลี่ยนมาใช้การ วัดและประ เมีนผลแบบหน่วยกิต บางแล้ว ตามหลักสูตรมัธยมศึกษา พุทธศักราช ๒๕๒๑ ครูผู้สอนของวัดและประ เมีนผลการ เรียนเอง จึงย่อมมีปัญหากาง ๆ ไม่น่ามากนัก การ วิจัยจะทำให้ทราบปัญหาและหาทางแก้ไขปรับปรุง ได้โดยตรงจุด

๓. ควรมีการ ศึกษาปัญหาการ วัดและประ เมีนผลการ สอนการ เรียนวิชาอื่น ๆ อีก เพื่อได้ทราบข้อเท็จจริงในการ วัดและประ เมีนผลของทุก ๆ วิชา

ศูนย์วิจัยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย